

Da en del af dette skrift kommer på Handelstandsforeningens båndoptager, må vi vel beskæftige os nu med byen *Vejen*, hvis man omkring århundredskiftet kunne kalde det en by. Byens centrum var så decideret placeret nede ved den gamle markedsplads og op til kirken på modsat side af den nuværende kirke. Så gik der et meget langt dige syd på, da man ventede en jernbane. Dette dige gik man på, da der ingen rigtig vej var. Men den kunne være noget »smattet«. Men da banen så kom, skal jeg love for, at der kom gang i foretagendet. En ung mand, Johannes Lauridsen, byggede sin lystgård »Grønvang«, og så kom den ene virksomhed efter den anden, først Cicorie-Fabrikken i halvfemserne, senere margarinefabrikken, mejeriet, o.s.v. Folk undrede sig og spåede det hele en krank skæbne. Cicorie var, hvad det var. Det var ikke kaffe, hvis den ikke blev »drøjet« med cicorie, men margarinen? At nogen ville have dette kunstige stads, der ville sætte vort gode, gamle smør i skammekrogen? Der rejste sig, mens det hvide animalske kunstsmør gik sin sejrsgang, en storm over landet, der forplantede sig til selve rigsdagen. Skulle man forbyde fremstillingen? Men Johs. Lauridsen havde vidsyn og udsyn, og han besejrede enhver modstand. Han blev næsten formand for ethvert initiativ, og vi kunne hen på eftermiddagen på

Johannes Lauridsen.

vejen mellem Vejen og Læborg (disse 2 byer var dengang forenede) se J. L. komme kørende til sognerådsmøde i Læborg, hvor han der som andre steder bestemte *alt*. Hesten »Smut« var forspændt, og farten gik rask. Jo, det var tider dengang! Voldsom udvikling! Alle bøjede sig i ærefrygt. – Kasketmager Schlüsen kikkede ud ad vinduet, men vendte hurtigt tilbage til sin kunde, idet han sagde: Den kanskæt klæ'r dig, så ras (rask), så ras, lille ven. Modehandleren frk. Bøtke tabte en fin, stor hat på gulvet, da Johannes passerede, urmager Schmidt svingede benet for at få J. L. at se. – Det var en mægtig autoritet, den mand havde. En smuk mand var han, høj, repræsentativ, lidt duknakket. Når han tonede frem fra »Grønvang« til Alfa, fik Alfas bogholder travlt. Det gjaldt om at illudere *meget* travlt.